

BELOPEŠKI JÉZERI.

Spomin 14. avgusta 1876.

Kakó te šume zelenéce
Hlapé dišavno in hladno;
Kakó li solnéno in modréce
Nad njimi króži se nebó!

Klokótni viri, skal otroci,
V napój vabéč, mimó begóč,
Nizdól gredó, nizdól potoci,
V poskoku pén se igrajóč.

Potújem, slušam razmišljaje;
Lehkó mi, čilo je sercé,
Kot prenešeno v blažne kraje
S perótyo náglo od zemljé.

Glej! skozi smréče mrakovito
Prizór neznán zalesketá:
Z nižín zercálnih čudovito
Odséva v mé obráz nebá.

Jezéro je nedvigováno,
Prečist smaragd, zelén, svetál,
Jezéro v dragi kamen dáno
Oblekí gorovítih tál.

V molčánji sládkem vse mirúje,
Sládkó narava sama spí;
Le božji dih iz véj se čuje,
Tihoten s travami šumi.

Nad sé po tesnem, stermem póti
Na sterme vspénjam se verhé,
Da strah užé mi sercé móti.
Ustavíja sápo in nogé:

Kar čudo večje v zrak zasíje,
Uterne svít se iz lesóv;
V iskráh se zlatih mi odkrije
Jezéro drugo — prizór nóv!

A tam? — Kedó demántno glávo
Po konci nosi derzovít?
Kedó opásan v zelenjávo,
Snezén derží na persih ščit?

Kakó veselje to oznanim?
Tam z veličástvom obliščán,
V dotík očém očarovánim,
Stolúje Mángart velikán!

Radóstna dúša v meni vriska:
"Nebeško-lep si, dragi dóm!"
Z goré v doli nazaj pritíska
Besede te odmévni gróm.

Lujza Pesjakova.

GOSPOD MIRODOLSKI.

XVII.

Na Mirodolskem vertu je stal voz répe pred hišo. Pri zidu je cepela stara Barba na nizkem stolčku in repo obrezovala. Breda ji je stojé pomagala; urno jima je šlo delo od rok. Na desni strani je bil že velik kup tega koristnega jesenskega sadeža.

„Poglej, Bredka, ali si že videla táko?“ nagovori služabnica svojo mlado gospodinjo, pomolivši ji lepo, debelo repo, ki jo je ravno obdelávala. Barba je bila dekla stare korenine: pridna, poštena, molčeča; ali kader je bilo treba govoriti, tudi ni imela vozla na jeziku. Gospod Mirodolski jo je bil dobil z ženo vred v hišo. Gospoda je bila zadovoljna z njo in ona z gospodo. Povsod je bila za rabo; prijetei je znala za vsako delo; kuhalnico je sukala, metlo in šivanko in potem ko se je bil gospod Mirodolski med kmeti naselil, tudi motiko, pralico in serp enako spretno. Pestovala je Zoro in Bredo, zato ju je še vedno tikala, kar je bilo vsem prav. Bila je skoraj kakor stara teta v hiši. Čutila je pa tudi, da ima nekaj oblasti, to se je kazalo v vsem njenem vedenji in govorjenji.

„Vidiš, Bredka“, povzame starka besedo, ko ji ni bila Breda ničesa odgovorila. „Vse tako lepo rodi pri tej hiši, kakor nikjer drugej, in vendar človek ne more imeti pravega veselja“. Pri teh besedah verže osnaženo repo, ki je bila zares lepa in debela kakor otročja glava, skoraj nekoliko hudovoljna na kup, tako da se daleč v stran zaterkali.

„Gospod hodijo pobiti in poterti, človek ne dobi prijaznega pogleda, dobre besede, naj si prizadene, kolikor hoče. In s tábo tudi ní, da bi človek izpregovoril besedo. To je vendar že prehudo; časi me prime, da bi kar vse pustila pa šla na stare dni k ljudém, ki vsaj govore. Kako je bilo lansko leto o tem času! Veš, ko smo vse tri —“

Starka umolkne; Breda ji je bila dala znamenje z roko, da je zadela struno, ki ji je neprijetno odmevala v sereu. Dolgo časa ste molčali obé. Barba, ki ji je bila tako nagloma prestrižena beseda, znašala se je nad ubogo repo, urno jo je vertila v roki, globoko je zasajala vanjo nož, bolj nego je bilo potrebno. S časom se ji lice zvedrí, prijazno pogleda svojo mlado gospodinjo, rekoč:

„Torej tega ne, pa kaj družega! Veš, kaj se mi je sinoči sanjalo, Bredka? Sanje bom morda vendar praviti smela, kaj?“

„Torej kaj se vam je sanjalo, Barba?“ vpraša jo Breda brez radovednosti, samo da bi kaj govorila.

„Sanjalo se mi je, da je bila nedelja; lep dan je bil, ljudje so šli v cerkev; in jaz, misli si, Bredka, jaz sem se derdrala v lepi gosposki kočiji po cesti, dva lepa bela konja sta bila vprežena, s pisanimi trakovi v grivah. Prav oblastno sem sedela na vozu, praznično

opravljena; ljudje so se umikali na obé strani s pota in debelo so gledali staro Barbo, ki je danes tako lepa! Ob cesti je bilo vse drevje z beršlinom prepreženo; svoje žive dni nisem videla toliko in tako lepo zelenega beršlina! Veš, Bredka, kaj pomenijo té sanje?“

„Sanje so sanje; nič ne pomenijo, ne té, ne druge. Človeku se sanja po noči, kar je mislil čez dan“.

„Tako govorite gosposki ljudje, ki ne verujete ničesa, kar vam ne gré v glavo. Sanja se nam, kar smo mislili čez dan, praviš; kedaj bi bilo prišlo meni kaj takega na misel? Čas imam misliti na take reči! Jaz pa pravim, da sanje kaj pomenijo, vsake, samo da ne vemo vselej, kaj. V sanjah se nam razodeva prihodnjost, če jih človek le prav razlagati zna. Kaj ne veš iz svetega pisma, kako je egiptovski Jožef kralju sanje razlagal; ali se ni vse tako zgodilo, kakor mu je prerokoval, kaj? Sedem debelih krav, to je sedem dobrih let, in sedem suhih krav, to je sedem slabih let; ali ni vse tako prišlo? Vidiš, pa praviš, da sanje nič ne pomenijo! O pomenijo, pomenijo; da bi se le človeku večkrat kaj dobrega sanjalo, in da bi sanj tako hitro ne pozabili, ali pa napak si jih zapomnili! Zdaj ti bom pa povedala, kaj pomenijo moje sanje“.

„Le hitro, komaj čakam, gotovo kaj prav imenitnega, ker so tako čudne!“.

„Le norčuj se, boš že videla; pa dejala boš: Prav je pravila stara Barba! V pravih sanjskih bukvicah, ki jih je spisal menda sam egiptovski Jožef, bere se tako: Voziti se, če vidiš koga družega, da se vozi: nič dobrega! Če se sam voziš: poroka!“

„Poroka! Jaz sem mislila, Bog vé, kaj bo. Poroka torej, in kje bo tista poroka?“

„Jaz sem se vozila —“

„Barba, morda vendar niste tako —“ in dekle čudno pogleda staro samico; ali ta se ni dala motiti v svojem prerokovanji; kakor da bi ne bila umela, kaj méni, mirno pravi:

„Jaz sem se vozila; to pomeni, da pojdemo k poroki, tudi jaz pojdem; komu neki? Kedó bi mene vabil? saj nimam tu znanega človeka; tukaj bo ženitev, Bredka, v tej le hiši, predno preteče leto dni. Tudi beršlin pomeni poroko. Kaj me tako gledaš? Vprašati me hočeš, kedó bo ženin in kedó bo nevesta? Gospod Radovan bo ženin, in nevesta? — Nevesta, ljuba moja Bredka, nevesta — boš tí!“

Starka se prestraši in umolkne. Breda je stala pred njo bleda kakor zid; roke so ji bile omahnile, persi so ji plale, začne se strašno ihtiti; oberne se v stran, bežati je hotela, ali kolena so se ji šibila; na tla bi se bila zgrudila, ako bi ne bila Barba pri tej priči planila kvišku ter prestregla je v svoje naročje. Dekle se oklene starke, saj ni imela matere, da bi se je oklenila, da bi se ji izjokala v naročje. Solzé jo posilijo.

„Le jokaj, le jokaj, priserčno dete moje“, teši jo starka, „v mojem

naročji se izjokaj, saj nimaš nikogar, sirota, da bi mu potožila, kar ti teži mlado serce. Kam pa hočeš iti? k očetu?"

"O pustite me, pustite; ko bi oče prišli, ko bi bili slišali, kaj ste govorili!"

"Naj pride, le naj pride, nič se ga ne bojim; v oči mu povem, kaj mislim; sedaj bi mi ravno prav prišel, tvoj oče; sedaj bi mu povedala, kar mi je že toliko časa na sercu in na jeziku! Izpodi me naj, nič se ne bojim; on sam je kriv vse nesreče; on, ki vse vidi in vè, samo tega ne, kar se z njegovimi otroci godi! Samo zanjo je imel serce, kakor da bi imel enega samega otroka, samo zanjo je imel oči, in vendar ni videl, ko je bilo videti treba! Oj ono nesrečno, hudobno dete! Bog vé, da sem jo rada imela, kedó bi je ne bil rad imel! mati ne more bolj rada imeti otroka, kakor sem jo jaz rada imela. In tako žalost nam je napravila, tako sramoto! Kakor si je postlala, tako bo ležala: ali meni se zdí, da ne bo našla sreče na svetu, ker je tako ravnala sè svojim očetom. Pust me, naj govorim, saj sem zadosti dolgo molčala. Pokori se naj za svojo pregreho, in kader se bo izpokorila, naj se verne, kakor se je vernil izgubljeni sin v evangeliji; odpustil ji bo oče in jaz ji bom odpustila. — In tí, ljubo dete moje, tí, ki nisi nikedar z eno samo besedo žalila očeta, tí naj bi bila nesrečna, tí naj bi na skrivnem žalovala, medlela in venela kakor marjetica pokošena! Ne, ako je še kaj pravice na svetu, tí moraš biti srečna! Izpolniti se tí morajo želje, ki se jih ne upaš nikomur razodeti, tudi svojemu očetu ne! Meni jih ní bilo treba razodevati, sama sem jih ugenila. O starka ima oči v glavi; neumna kmetica bolje vidi, kakor vsa tista modrost in učenost! O da bi bili ranjka mati še živi, nikedar bi se ne bilo kaj takega zgodilo. Žensko oko, materino oko vidi skozi steno. Kaj meniš, da ne vé, kako ti je bilo, ljubo dete moje, kaj si prestala in preterpela, kako si se premagovala! Radovan je imel tvojo sestro rad, mislil je, da ne more živeti brez nje; kedó je imel njega rad? Ona ne, vsaj tako ne, kakor mora nevesta rada imeti ženina, žena moža, da bo srečen zakon. Misli so ji uhajale in pohajale po belih gradovih, po deveti deželi, kaj vé, kod! Nikoli ga ní bila vredna. Tí si ga vredna, sama ti in nobena druga ženska na svetu. Tí si edina vedela, kaj je tak mož, ki ga je z lučjo iskati po dnevi. Tí si ga rada imela, tí si ga ljubila, s konca še sama nisi vedela, kako ga rada imaš. Ali ko se je bližal čas, ko se je imelo vse končati, takrat si se zavedela, takrat si jasno spoznala, kako ga rada imaš. Ali bila si dober otrok, dobra sestra; iz serca si ji privoščila srečo, katere se nisi upala sami sebi želeti. In ko je prišla nesreča v hišo, ko je Badovana zgrabila huda vročinska bolezen, da smo vsak čas mislili, zdaj pa zdaj ugasne; kedó mu je stregel, kakor ne more sreči mati otroku, kedo ga je prekladal in posteljo mu prestiljal, kedo je prečul cele noči pri postelji njegovi? Kedo ga je tolažil in tešil, ko ní smel človek blizu, kedo mu je tako ljubo prigovarjal, da je pil, kar mu je bil zdravnik ukazal, koga je poslušal? Tebe je poslušal,

tebi edini je storil vse, kar si ga prosila. Ti si mu otela življenje, tvoja strežba, tvoja skerb in tvoja molitev! In on ti je bil hvaležen. Ko se je zopet zavedel, ko mu je nekoliko odleglo; kako te je hvaležno pogledaval, in roko ti je podajal, dolgo, dolgo časa je deržal tvojo roko v svoji roki, in ti mu nisi branila. Jaz pa sem tiho stala v kotu, da me nista videla, in gledala sem vaju in od veselja so mi kapale solze po starem licu. Ta čas je Radovan spoznal, kaj je ženska; prej je bil v neki omóti: takrat je izprevidel, kedo ga rad ima in kedó je vreden njegove ljubezni. Le tiho, nič se ne jokaj; če je kaj pravice pri Bogu in pri ljudeh, ti boš njegova in on bo tvoj!^a

Začujejo se koraki, Breda izbeži na drugo stran, Barba pa mirno počene na svoj stolček in vzame zopet delo v roke, kakor da bi se ne bilo nič zgodilo!

Proti večeru tistega dne sta sedela gospod Mirodolski in Radovan sama v sobi. Radovan je bil prišel slovo jemati od Mirodolskih, predno je odpotoval v mesto. Malo se je govorilo pri slovesu. Ko je bil Radovan vstal in podal roko svojemu staremu prijatelju, reče mu tá žalostno:

„Hodi z Bogom, mladi prijatelj moj! imenoval sem te nekedaj sina, in upal sem, da mi bodeš zares sin. Prišlo je drugače; naj bode, kakor je. Izkušaj pozabiti, kar je bilo. Zaradi krivice, ki se ti je zgodila, ne bodi krivičen; ne zaničuj ženstva, ne sovraži človeštva. Ohrani si dobro, blago serce; če ne moreš ljubiti človeka, imej usmiljenje z njim; malo jih je, ki so vredni ljubezni, usmiljenja je vreden kedor po zemlji hodi. Poterpežljiv bodi z mladino, ki ti bode izročena. Ne obupaj takoj, ako bodeš videl, da tvoj trud nima vspeha, katerega si se nadejal. Vsako seme ne kali, in vsak cvet ne rodi sadú. Izkusil bodeš mnogo bridkosti v svojem stanu. Krivica se ti bo godila, nehvaležnost te bode bolela, sovraštvo te bode preganjalo; ti terpi in molči in delaj človeštvu v prid po svoji moči. Mučeniki so dobrotniki človeštva, sami mučeniki mu pospešujejo razvoj in blagostanje, dušno in telesno. Učenik, mučenik! Nekedaj so mučeniki prelivali kri, zdaj prelivajo pot in solzé. Bogastva si ne bodeš pridobival v svojem stanu, ne česti in slave. To te ne bode motilo, temu si se odpovedal takrat, ko si volil svoj stan. Bodi stanoviten, zvest svojim načelom; ne daj se motiti njim, ki bodo zahmehovali tvojo plemenitost, tvoje idealstvo. Vse drugo mine, to bo ostalo; to je naše prepričanje, naša vera. Tako misli, tako podučuj svojo mladino. Če bodeš enega pridobil, trud tvoj ne bode zastoj. Bog ti daj, da dosežeš, kar sem jaz želel doseči, in življenje tvoje ne bode brez sadú. S prijaznostjo bodi radodaren, skop s prijateljstvom. Ako najdeš žensko, dragi prijatelj moj! katera se ti bode zdela vredna, da jo izvoliš za družico v življenji, vzemi jo, prijatelj, in bodi srečen z njo. To je zadnji svet, katerega ti dajem na pot. In ko bodeš srečen, kolikor more biti srečen človek, ki ima serce; tedaj se spomni

svojega starega prijatelja, ako bodem še živ, daj mi vedeti, da se bodem s tabo veselil. Zdaj pojdi! Z Bogom, z Bogom!“

Hudo je bilo možu: toliko da mu niso solzé zalile očí. Radovanu je bilo videti, da ima še nekaj na sereu, a težko mu je bilo najti pravo besedo.

„Oče! dovolite mi, da vas tako imenujem, jaz vas ne bodem nikedar imenoval drugače. Prej ne grem, da mi nekaj obljubite. — Oče, odpustite ji, kakor sem ji jaz odpustil. Ako se verne, ako pride skesana in izpokorjena — oče! — —“

„Hiša moja ji je odperta!“

„In vaše roke, vaše serce, oče?“

„Kakor bom mogel, kakor bo vredna!“ Zdaj pojdi; spremljal te ne bom. Reci še prijazno besedo Bredi, ona ti ni nič žalega storila; v svoji sobi, menim, te čaka. Z Bogom“.

„Z Bogom!“

Res ga je v svoji sobi čakala, saj je vedela, da ne pojde od nje brez slovesa. Poznalo se je ubogemu dekletu, da se je jokala, ali on tega ni smel vedeti. Z merzlo vodo si je bila izmila očí in oplaknila vroča lica. Terdna je hotela biti pri slovesu.

Ko vstopi Radovan, pogleda jo s tako milim očesom, da dekle ni moglo zderžati njegovega pogleda. Očí povesi in na pol v stran obrnena, govori:

„Torej si vendar prišel še pogledat, predno greš, Radovan?“

„Breda!“

„Srečno hodi in — pozabi, ako mogoče, to hišo, iz katere te je toliko bridkega zadelo. Pozabi njo in vse, ki prebivajo v njej“.

„Tudi tebe, Breda?“

„Tudi mene!“

„Ta beseda ti ni prišla iz serca, Breda!“

Dekle mu podá molčé roko.

„Ne, Breda, tebe ne bom pozabil, prej vse drugo na svetu! Breda, zdaj moram govoriti, zdaj ali pa nikoli. Govoril bom, naj se zgodi, kar hoče; ničesa se ne bojim. Jaz sam ne vem, kako je bilo; zdi se mi, kakor da bi se mi bilo vse samo sanjalo — do bolezní. Bolezen me je zdramila iz sanj. Drug človek sem zdaj, svet se mi vidi ves drugačen. Zagrinjalo mi zakriva, kar je bilo. Breda, tvoja sestra me ni nikedar ljubila; ni me mogla ljubiti; jaz sem mislil, da jo ljubim — sanje!“

„Odpusti ji, Radovan!“

„Odpustil sem ji: moje sercé ne čuti sovrašstva do njé, ne ljubezni — samo usmiljenje! — Breda, zdaj odhajam, ali mi ne bodeš dala prijazne, prijateljske besede na pot, besede, ki mi bode tolažilo v samotí? Ne, pozabil ne bom té hiše; vernil se bom kedaj; in ako bom prišel in stopil pred tvojega očeta, govoreč: Oče, dajte mi svojo Bredo; kaj porečeš ti?“

„Nikedar! — ako ona ne privoli“.

„Če pa pride in položi tvojo roko v mojo roko, Breda —?“
Sladko ga pogleda deklè sè solznimi očmi, rokó mu poda,
govoreč:

„Zdaj pojdi Radovan, in skoraj se verni!“

Saj je vendar vedela, kaj govori, stara Barba!

B. M.

v
ŽUPNIK WAKEFIELDSKI.

Poslovenil J. Jesenko.

Zvonovi bralci se morebiti spominjajo, da smo že mnogo besedo izpregovorili zoper prevode. Bali smo se namreč, da bi se nam ne godilo, kakor se godi temu in onemu mlademu narodu; bali smo se, da bi se naši pisatelji, opustivši izvirno delovanje, ne pogubili v samih prevodih, ki imajo sicer tudi svojo veljavo, ali iz njih ni moči ustvariti narodnega slovstva. Krivo bi nas torej sodil, kedor bi menil, da zametamo sploh vse prestavljanje; povdarjali smo samo in še povdarjamo, da izvirno delovanje je prvo: izvirna dela so neizogibno potrebna podloga vsakemu slovstvu. Poleg izvirnih del smemo dopuščati v slovstvo tudi prevode, a samo pod temi tremi uveti: prvič, delo, katero se prevaja, bodi izgledno, po vsebini in po obliki izborna, drugič našim razmeram in potrebam, našemu mišljenju in življenju kolikor mogoče primérno, sorodno, ako že ne vsemu občinstvu, a vendar večini izobraženega sveta razumno; sicer je vsaka prestava gola potrata časa in moči: tretjič, kar se prav za prav samo ob sebi umeje, prevod bodi dober. Odločno in brezobzirno bi morali zaverniti prestavljatelja, kateri bi nam na pr. podal malo vreden roman obskurnega pisatelja francozkega: in na vsaki strani bi se videlo, da mož ne zna ne francozkega ne slovenskega, — imena ne imenujemo. Tudi ta napaka se pri nas ne sme ugnezditi, kakor se vidi drugod, da se prevaja — po okoliših, po prevodih! To je podoba po podobi. Koliko izgubi vsak izvirnik že v prvem prevodu, bode naj še tako dober, koliko potem še v drugem!

Poglejmo sedaj, kako ustreza našim zahtevam prevod, katerega nam je gospod Jesenko podal. Da začnemo od zadnjega konca: gospod pisatelj zajema naravnost iz vira, dober začetek! Angleški roman prevaja iz angleškega, ne morebiti iz nemškega. To se človeku takoj pokaže, ko bere samo prvo stran; to bi se mu verjelo, ko bi tudi pisatelj ne bil pristavil, da je prevajal po angleščini, kar bi se imelo prav za prav že samo ob sebi umeti. Ali že to je karakteristično, da se je pisatelju potrebna zdela ta opazka.

Pisatelj torej prevaja po izvirniku, on umé angleški jezik, ah umé pa tudi slovenski. Njegov prevod je pisan v čisti, pravilni slovenščini; da bi si mí morebiti tu pa tam kako malost nekoliko drugače želeli, to je čisto individualno in ne kazí nikakor njegove pisave.

Radovedni smo bili, kako se mu bode posrečil prevod pesmi, zlasti perve, balade: „Turn gentle hermit of the dale“, ki je tako lepa, da ne poznamo nič lepšega te verste v nobeni literaturi. In ravno za to smo se bali njene prestave, a reči moramo, da naš strah je bil prazen; prijetno smo bili iznenadjeni; pesem je tako dobro poslovenjena, da jo človek bere brez izpotike. To bo vedel ceniti, kedor je že sam prevajal pesmi iz angleščine, ki človeka tolikokrat v zadrego pripravi sè svojimi kratkimi verzi, sestavljenimi skoraj iz samih enozložnih, krepkih besed, tako da je prestavljatelju oblika povsod pretesna. Gospod pisatelj nam bode gotovo sam priznal, da mu je prestava té pesmi prizadela mnogo preglavice: ali isto tako nam bode priznal, da mu ne delamo krivice, ako terdimo, da v svoji prestavi ní dosegel izvirnika; zdi se nam, da ní sam z njo po vse zadovoljen. Na potu iz Angleškega na Slovensko se je izgubila mnoga lepota: izginil je zlasti tisti prvotni „kolorit“, tisti nepopisni duh, ki je pesmi to, kar je plemenitemu vinu „bouquet“. In kar očitamo tú prevodu pesmi, to bi se smelo morda obrniti nekoliko sploh na vso prestavo. Ali tega ní kriv pisatelj sam, tega je kriva posebnost angleškega jezika nasproti slovenskemu sploh in zlasti posebnost izvirnega dela.

Posebnost izvirnega dela, pravimo; „Župnik Wakefieldski“ je res neka posebna prikazen med romani; morebiti mu ní verstnika v vseh literaturah. Gotovo je romanov, dasi ne mnogo, ki imajo morebiti višjo estetično vrednost, ali tako ljubeznjivega, tako dobrodejnega, priserčnega mí vsaj ne vemo. Zato smo hvaležni gospodu pisatelju, da nam ga je podal v domači obliki; njemu ne moremo očitati, da si je izbral za prevod izvirnik, ki ní vreden prevoda, samo za to, ker mu je ravno v roke prišel. Župnik Wakefieldski je vreden prevoda, dobrega prevoda, kakor ne mnogo romanov. Človek bi prav za prav ne smel soditi, kjer mu neka posebna, individualna simpatija moti in kali kritični razum. Tako se, lahko dá, tudi pisatelju teh verstie godi s tem romanom. Nepozabljiv mu je lepi čas, ko ga je v mali, izvoljeni družbi bral z možem učiteljem, ki ga tudi že „černe zemlje pokriva odeja!“ Ta mladostni spomin menda tudi nekoliko pomaga, da mu je ta roman nekako posebno priljubljen. Todá kaj je treba tu opravičevanja? saj se nam poroča, da ga je sam Goethe štirikrat prebral, in Goethe je vedel, kaj je lepo!

In vendar nas obhaja misel, da „Župnik Wakefieldski“, kakor je lep, ne bode ugajal slovenskemu občinstvu tako, kakor bi želeli, vsaj tako gotovo ne, kakor ugaja nam, in, ako se ne motimo, tudi gospodu prestavljatelju. „The Vicar of Wakefield“ ne spada med one romane, po katerih svet hlastno seza; komur je stari Dumas vzor romanopisca, njega „Župnik Wakefieldski“ ne bode ogreval, navdušal, prebravši ga poreče: Jaz ne vem, kaj imajo ljudje s tem romanom: in ako ne poreče naravnost, da se mu zdi — dolgočasen ali vsaj otročji, videlo se mu bode z obraza, da kaj enakega misli. Rekli smo: komur je Dumas vzor, ali pa, pristavimo, Walter Scott, s katerim se Dumas, gledé na estetično vrednost nikakor primérjati ne

more. In da mu bode Walter Scott na potu, tega se najbolj bojimo. Kedó bi ne čestil tega romanopisca, ki v svojem „genru“ nima verstnika v nobeni literaturi, ki bode branja in posnemanja vreden, dokler bode imel roman svojo veljavo. Ali ravno zato, ker je Scottov „genre“ pri nas tako prijubljen, bojimo se, da bode imel Goldsmith težavno stanje. Kolikor poznamo naše občinstvo, očitalo mu bode, ako se ne motimo, da ima njegov roman, vsaj v prvem delu, ki je po našem menenju lepša polovica romana, premalo — dejanja: toliko se govori, tako malo se godi! Kedor hoče ugajati velikemu občinstvu, derži se naj nauka, ki ga daje, v predigrí Goethejevega Fausta, „praktični“ ravnatelj pesniku, govoreč:

Posebno glej, da se dovolj godi!
Svet pride gledat, pase rad oči,
Če pred očmi se jim motá zadosti,
Tako da množica stermí, zijá,
Pridobil že takoj si v širokosti
In svet te čísla, rad imá!

Dejanje! Gotovo, dejanje mora biti; ali dejanje je dvojno: vnanje in notranje. Mi nikakor ne zametamo vnanjega dejanja. Pisatelj, ki nam vodi pred oči podobo za podobo, prikazen za prikaznijo, da gledamo in stermimo, ki umno zapleta posamezne dogodke, da ga poslušamo z „napeto“ radovednostjo in ne moremo pričakati, kako se bo vse to razmotalo in rešilo — tudi tak pisatelj ima svoje zasluge. Ali on, ki ima tako rekoč skrivnostni ključ, s katerim nam odpre človeško srece, magično svetilnico, s katero nam posveti v njegovo globočino, razsvetli nam skrivnostna kota njegova, kjer iz nevidnega semena poganjajo ter se razvijajo kali dejanja — to je notranje dejanje — ali tak pisatelj ní vreden, da ga čestimo? Kedo ne gleda z veseljem čebel, ko rojijo iz panja, letajo po cveticah ter se vračajo z medom in cvetnim prahom obložene? Ali še bolj prijetno in zanimljivo je pogledati v panj, opazovati živalice, kako zidajo satovje, delajo med in pitajo mladiče.

Koliko vnanjega dejanja je v Rousseau-jevi „Nouvelle Héloïse“, koliko v boljših George-Sandovih romanih? In vendar, človek jih bere in bere, gleda, posluša, sapa mu uhaja, srece se mu ziblje med upom in strahom, med žalostjo in veseljem: osebam vidi v srece, razodevajo se mu skrivnosti človeške duše — lastne duše! To je, da rabimo to besedo: „psihologičen“ roman! Kedo ne gleda rad vnanje lepote, ali notranja je perva, in kjer najdemo združeni obé, tam je — ideal!

„Omne tulit punctum“, vse glasove ima zase pisatelj, kateremu je dano oboje, da nam pase oči z vnanjim dejanjem, razum, srece z notranjim! Vsi ga bodo z veseljem brali: mladi in stari, možje in ženske; vsak bo našel v njem, česar si želi. Takega pisatelja, romanopisca, imamo Slovenci, imenovati ga pač ní potreba; pozna ga in čísla, kedor pri nas brati zna. Bog mu daj še mnogo let, dovolj prostega časa, číle moči in — dobre volje, potem se ga bodo veselili še posebno Zvonovi bralci.

Todà vernimo se k našemu „Župniku“, ki smo ga skoraj pozabili! Hvaležni smo gospodu Jesenku, da je z njim seznanil naše véliko občinstvo, da ga ne bode vživala samo izvoljena peščica. Upajmo, česar želimo, da se jih bode pri nas vedno več in več navadilo brati tudi — „drobno“ pisanje. Kedor hoče prav vživati ta roman, treba mu imeti dobro oko, da vidi, kar se sicer skriva debelogledemu očesu, dobro uho, da čuti, kakor pravijo — travo rasti. Vaditi je treba oko in uho, s tem se vadi in razvija tudi razum in okus. Za tako vajo nam se zdf „Župnik Wakefieldski“ posebno primeren. Vendar še nekaj nas moti: Jedro je sladko, a lupina je terda, terpka; bojimo se, da bi tega in ónega ne oplášila, predno pride do jedra. Tu ne menimo oblike; ta je sama ob sebi lepa, doveršena, ali tla, na katerih se razvija povest, družabne in vérske razmere angleške, zlasti tedanjega časa, življenje in mišljenje, vse to nam je tuje; župnik z ženo in otroci, da si tako ljubeznjivimi otroci, že to bode mnogo koga motilo. Mnogemu bralcu se bode pač godilo, kakor se godi človeku, ki bere po gošči blago dišečih vijolic, plaziti se mu bode skozi germovje, ternje ga bode zbadalo in tu pa tam mu vdari mladika neprijetno v obličje. Vendar naj ne opeša: po kratki neprijetni poti odpre se mu svet, prikaže se mu zelena tratiča, kjer v travi cvetó vijolice, zlatice in šmarnice, po germovji okrog pojó kosi, tašice in penice in nad njo se razgrinja jasno pomladnje nebo.

Ker smo že, govoreč o Župniku Wakefieldskem, povedali nekaj osebnega iz svojega življenja, naj se nam dovoli, da pristavimo še nekaj, kar bi morebiti koga zanimati utegnilo. Nekako posebno nam ugaja beseda Faustova, da mu serce velewa knjigo vseh knjig, sveto pismo „v svojo ljubo nemščino“ prevesti. Tako se, menimo, mnogemu godi, ko bere kaj posebno lepega v tujem jeziku: tako se je pač godilo tudi gospodu Jesenku z „Župnikom;“ in tako se je godilo tudi nam. Tudi nam ni mirú dala želja, prevesti ga v „ljubo slovenščino“. Ali že po kratkem premiselku se nam je uterdilo prepričanje, da, iz gori navedenih razlogov, ne kaže, podati ga Slovincem v neizpremenjeni podobi. Sklenili smo, opustiti vse, kar bi koli našega bralca motiti utegnilo in zbrati same lepote — in teh je dovolj! hoteli smo tako rekoč, podati Slovincem biser v novi okovi, kar menimo da se sme. Todà od sklepa do izvedbe je časi dolga pot: na tej poti se je prvotna misel bolj in bolj predrugačevala in slednjič smo videli, da bi bilo prišlo na dan — posnemanje; a proti posnemanju smo imeli od nekedaj neko posebno antipatijo. Kaj je bile vsemu temu konec? Sklenili smo pisati izvirno povest, ne da bi se merili z angleškim pisateljem, to bi bilo — najivno — uvesti smo hoteli samo ta „genre“ v slovensko slovstvo. Da je v tej povesti — Zvonovi braleci jo poznajo, samo če jo beró, tu pa tam kaj, kar nekoliko spominja na „Župnika“, za to se ne bojimo, da bi ne dobili odveze od vsakega leposlovskega sodnika; hoteli vsaj nismo posnemati: reči smemo, da je „meso od našega mesa in kri odnaše kervi“ — Gospod Mirodolski.

SLOVENSKI ŠESTOMER.

(Dopis uredniku.)

V svojej 18. št. je „Zvon“ govoreč o slovenskem šestomeru izrekel željo, da bi rad vedel, ali se je Koseski pri svojih šestomerih držal gotovega pravila in kakovo je to pravilo.

To vprašanje je gotovo imenitno: kajti vsak kritičen bralec mora odkritoserčno priznavati, da je Koseski zlagal polne, lepodoneče šestomere, če je poleg tega tudi Homerja časih prav — hudomušno prevajal. Pesnik je znal delati tako blagoglasne vērze, da je z njimi pokrtil prav mnogo svojih, ne malih, napak. Do najnovejšega časa so bili njegovi šestomeri najboljši v slovenski poeziji.

Da se Koseskemu njegovi zvoneči šestomeri niso kar tako slučajno posrečili, ampak da je pesnik prestavlja je Homerja posebno, dobro premišljeno pravilo imel pred očmi, to je očito kakor beli dan. A kakšno je to pravilo?

Dasiravno sem stvar večkrat domá in v šoli premišljal, nisem jej mogel do živega. Da so njegovi šestomeri po največ iz daktilov zloženi, to sem našel; da se pri njih nahaja odmor skoro vedno na tretji stopinji, to sem pogodil; da pesniku prija samo moška zarez, tudi to sem posnel iz njegovih verzov. A dalje nisem mogel! Motilo me je vedno tisto nesrečno pravilo, katero so nam po šolah vtepli v glavo, da namreč v nemških in slovenskih šestomerih se namesto spondeja sme staviti tudi trohej. Po tem pravilu se mi je n. pr. šestomer:

„Ljuto Ahajce mori ob kermah ladij visocih“ —

ravno tako lep, pravilen in čist videl, kakor n. pr.:

„Odgovori mu na to vojaštva vladar Agamemnon“ —

A vendar mi je právilo uho, da je mej obema razloček, velik razloček!

Omenjeni „Zvonov“ spis je pa na novo vzbudil mojo radovednost, da sem Koseskega še jeden pot v roke vzel ter njegove šestomere prebirati začel. In veste, kaj sem našel? Poslušajte!

Koseski dela samo take šestomere, kakoršni Vi pravite, da morajo čisti in polni slovenski šestomeri biti!

Da stvar ni slučajna, tega sem se do dobra prepričal. Preiskal sem namreč vse šestomere, kar jih obsezajo ode: „Slovenija carju Ferdinandu“, „Bralcem Novic h koncu leta 1845. v spomin“, „Novice bralcem ob novem letu 1847.“ in pa Ilijade tretji, štirinajsti in devetnajsti spev — skupaj 1575 šestomerov. Gotovo lepo število!

Iz tega preiskavanja sem posnel nasledna pravila:

1. Koseski v svojih šestomerih čistih trohejev skoro da ne pozna, nego rabijo mu sami daktili in spondeji, čisti in „ponarejeni;“ a spondeje ponareja prav tako, kakor Vi to v „Zvonu“ svetujete slovenskim pesnikom. Mej 1575 šestomeri sem jih našel samo 53, v ka-

terih namesto daktila ali spondeja stojé čisti troheji in ti tako šepajo, da se od vseh drugih prav lahko ločijo; 32 je čisto daktilskih in ti se ušesu tudi nič kaj ne prilegajo, ker se cezura premalo čuti; ogromna večina (1495 mej 1575) pa je tako zloženih, da imajo na tretji stopinji „ponarejen“ spondej, vse ostale stopinje razen zadnje so zložene iz daktilov.

2. Koseskemu rabi samo moška zarez; ženske niti jedne nisem našel, mej vsemi 1575 šestomeri ne, dasi sem jo pazno iskal. Zarez „katà triton trochájon“ tedaj Koseski ne pozna.

3. Moška zarez se pri Koseskem največji del nahaja na tretji stopinji, takoj za tretjim naglašnim zlogom — „penthemimerés:“ mej 1575 šestomeri sem jih našel samo 96, ki imajo zarez na četrty in ob jednem na drugi stopinji (hepthemimeres), skoro vsi ti stojé v Ilijade 19. spevu.

Pa odpri Koseskega, kjer hočeš, povsod se ti pokaže enako razmerje.

To preiskavanje je, menim, da jasen dokaz, da je „Zvon“ govoreč o slovenskem šestomeru sè svojim terdenjem o vseh točkah pravo pogodil, kajti vse ondi izrečene besede se mogó s Koseskega šestomeri pojasniti in krepko podpreti.

Reči smemo tedaj, da zdaj so uterjena pravila za šestomer, kakoršen se prilega slovenskemu ušesu in brez milosti moramo zahtevati od naših pesnikov, da se ravnaajo po njih. Kedor dan danes po Koseskem in po Borisu Miranu dela slabe šestomere, Bog mu grehe odpusti, a slovenski krasoslovec mu jih ne more. Tak človek stokrat ostrejše kritiko zasluži nego p. Marko, ki je pred sto leti v svoji slovnici govoreč „von der krainerischen Dichtkunst“ zapel šestomer:

„Pišeta, pure, race, koštrune, kopune, teleta“ —

ter ga slovenskim pesnikom tedanjega časa za izgled postavil. Fuimus Troës! Zdaj so drugi časi!

Fr. Levic.

Dostavek uredništva. Treba nam ní zagotavljati, da nam je to korenito poterdilo našega menenja posebno dobro došlo; upamo, da bode tudi vsaj nekatere izmed Zvonovih bralcev zanimalo. Stvar se nam zdi dognana. O tej priložnosti zdi se nam skrajni čas, da izpolnimo neprijetno uredniško dolžnost, ki smo jo dolgo odlagali. Vsak poštenjak je dolžan po svoji moči poravnati krivice, ki jo je komu storil, če tudi nehoté. Govoreč o šestomeru slovenskem, posneli smo za izgled nekoliko šestomerov iz slovenskega literarnega lista, in to šestomerov, ki smo jih hvalili, in drugih, ki se nam niso zdeli izgledni. Izkušali smo pokazati in dokazati, kaj jih kazi. Na to dobimo od gospoda pisatelja grajanih verzov, visoko čislanege moža, prijazno pismo, v katerem nas prosi, naj priobčimo priloženo „Pojasnilo“. To pojasnilo je bilo samo ob sebi popolnoma dostojno pisano, kakor se je nadejati od tako izobraženega moža. Njegova zahteva je bila čisto pravična, vendar se nismo mogli odločiti, da bi ga natísnilí, bilo je namreč obrneno proti listu, iz katerega so bili

verzi. Zaradi „mirú in sprave“ smo prosili gospoda, naj nam dovoli, da to stvar kako drugače poravnamo, kar nam je prijazno dovolil. Zatorej podamo sedaj mesto celega pojasnila samo vsebino njegovo in ta je naslednja: Za verze take, kakoršni so natisnjeni v imenovanem listu, ne more biti pisatelj odgovoren; tako podobo so dobili še le na potu iz njegovih rok v tiskarno. S.

SLOVENSKA IMENA.

„Imé je dim“, pravi Goethe; a tako ne sodi zornolice mladenka, ki v tihi izbici, ali pa sredi cvetočega polja snuje svoje zlate sanje, ki si stvari svoj moški „vzor“ iz vsega, kar je lepega, dobrega in plemenitega videla, čula in brala. Ko si je ustvarila svojo vzorno podobo, dá ji imé, katero se ji zdí najslajše, najmilejše, katero najblagoglasnejše zvoni njenemu ušesu. Svoje podobe si ne more misliti brez tega imena; in imé samo že jo spominja podobe. Življenje je neusmiljeno, neizprosno; malo se méni za mladostne zlate sanje; a recimo, da ima dekle srečo: osoda ji privede, ko pride čas, mladeniča, ženina; prav ták res ní, kakoršnega je gledala v svojih sanjah; vendar v glavnih lastnostih je podoben njenemu vzoru, sprijazni se z njim, a imé mu je — Tomaž! Ne, Tomaža ljubiti, nemogoče! Kako bi ga klicala v sladkih trenutjih, ko ji je srce prepolno ljubezni?

Vendar tudi to se s časom premaga; deklé je pametno, slednjič izprevidi, da se dá živeti tudi s Tomažem; srečna je z njim, bolj nego njena prijateljica, ki se je tolikokrat posmehovala temu strašnemu imenu, sè svojim — Arturjem! Vendar Tomaž, Tomaž! Pošteno ime, ali strašno robato! Škoda, da so ga tako nesrečno kerstili!

Poglejmo slovenskega pisatelja, pesnika! Misli, podobe mu rojijo po razbeljeni glavi, kakor čebele po cvetoči jablani, globoke misli, jasne podobe: kar mu je s konca zmedeno, nedoločno vrelo po glavi, uredilo se mu je slednjič, združilo, zedinilo, spojilo v lepo celoto v živo dejanje, resnično a ublaženo, vzorno podobo življenja. Vse mu je gotovo, dozorelo, vse mu plava jasno, telesno pred očmi. Lice vidi svojim osebam in čuje jih govoriti. Lep roman bo to, ali recimo: tragedija.

Pero v roko! Še ne! Nekaj je pozabil; osebam je treba imen; vsaki svojega priležnega, dostojnega imena; takega imena, ki se bo lepo zlagalo z njenim bitjem, „karakterističnega“ imena, tako da bode že imé „program“. Misli, osebe, dejanje, vse je narodno; treba torej narodnih imén. Mož premišlja in premišlja, spominja se vseh domačih imén, kar jih je kedaj slišal: v spomin si kliče vse svoje nekedarje součence, dolga versta se jih prikaže: Anton, Andrej, Blaž, France, Gašpar, Janez, Jože, Juri, Štefan, Tomaž... To ne bo nič; nobeno ni za mojo rabo! Poskuša ženska imena: Franca, Jera, Mica, Marijana, Katra, Neža, Špela, Urša! Same poštene ženske, ali

za tragedijo — nemogoče, vse mi razpade! Mislimo si, da bi hotel pisati kaj takega, kakoršna je Shakespearova tragedija „Romeo in Julija“, pa bi jo imenoval: „Boštjan in Urša!“

In vendar imen je treba; saj svojih oseb vendar ne more označevati s številkami, kakor jetnike. V svoji stiski vzame „pratiko“, veliko in malo; tam najde res poleg znanih imen še kakega Pan-kracija, Gola, Ciprijana, kako Anastazijo. Jedert, Porcijunkulo, in s tem si človek pomagaj! O da bi našel vsaj dve pošteni imeni, eno zanj in eno za njó!

„Kraljestvo za konja!“ vpije Macbeth v svoji smertni stiski in zadregi. „Haderlapove pesmi za dobro imé!“ zdihuje nesrečni pisatelj slovenski. Zapusti hišo, leta po ulicah; kjer vidi znanca, prime ga: Ali mi ne veš dobrega imena? takega in takega mi je treba, kakor slepcu pogleda. Znanec mu jih našteva — vse znano, nobeno za rabo! Zakaj ne? poslušaj: „In Urša mu nasloni glavo na persi, zamaknena mu zre v obličje in govori mu z neskončno milim, sladkim glasom: „Štefan, Štefanček, Štefek, Štefe, sladki moj Štefula!“ Ubogi pisatelj si maši ušesa in beži, a imena ni dobil.

Brez šale! Vsakega pisatelja slovenskega, kateri je hotel kedaj pisati novelo, roman, igro, vprašamo, ali si ni belil glavé z imeni? Skoraj bi terdili, da je mnoga povest ostala v peresu, ker pisatelj ni mogel najti svojim osebam primérnih imen. To se vé, da govorimo tu samo o pisateljih, ki imajo kaj okusa, kedor ga nima, njemu je vse prav. Poglejmo na pr. na Nemce: njihovi pisatelji imajo lepih, vsaj v nemškem duhu lepih, pomenljivih narodnih imen na izbiro, resnih in šaljevih. Tudi Slovenci smo imeli gotovo nekedaj svoja narodna imena, nekaj jih je še ostalo v narodnih pesmih: Vida, Zora, Breda, Sonca. A s temi ne moremo izhajati; kaj nam torej početi? Po naši misli izposojujemo si jih najprej od svojih južnih bratov in sploh od slovanskih plemén. Serbi imajo zlasti v svojih narodnih pesmih toliko lepih imen, moških in ženskih, da nam je samo izbirati treba. Brez pomiselka naj jih rabijo naši pisatelji; res se bodo bralcem s konca malo čudna zdela, a s časom se jih privadijo, in — zakaj bi ne bilo mogoče? — nekatera izmed njih preidejo morebiti celo iz knjig v življenje, kaj se ne godí tako tudi pri drugih narodih? Da bi se naše duhovstvo temu upiralo, ne moremo misliti; saj je ono samo po veliki večini narodno, in ako bi se vendar kedó bal, da bi se svetnikom in svetnicam krivica ne godila, pomagati je lahko; pridene se otroku, da ne izgubi svojega patrona, poleg narodnega pošteno keršansko ime. In tako bodedo morebiti še doživeli, če ne mi, pa naši otroci, da bode Milan za plugom stopal, in seno bo grabila v belih, zavihanih rokavih lepa Grozdana!

Vendar to naj bode, kakor koli že, prevérjeni smo, da bodedo ustregli našim pisateljem, ako jim podamo lepo število slovanskih imen, da jih bodedo imeli na izbiro za vsako potrebo. Nabrali jih nismo sami; nabral jih je pred nekimi leti že na našo prošnjo mož, kate-rega ime je porok, da so imena zares slovanska, nabrana, ne sko-

vana. Imenovati ga ne smemo, kakor bi se sicer spodobilo; bojimo se, da bi mu ne bilo neljubo, ker ni prijatelj našemu listu; morebiti ga naši bralci sami uganejo, kar ni nikakor težko. Imena niso vsa enako lepa, tudi komična so vmés, vendar podamo jih vsa, po versti. kakor jih je on napisal; naj vsak sam izbira po svojem okusu; pristanjena čerka **m** kaže, da je ime moško, **f**, da je žensko, zvezdica, da je humoristično. (Konec prih.)

MAVRICA.

(O b r a z i z n a r a v e.)

Pojenjala je nevihta. Piš, ki je pripogibal drevesa sem ter tja, je ponehal in verhovi dreves posezajo zopet mirno naravnost kvišku, kakor so posezali poprej. Trava in drugo rastlinje je v tla ubito; polagoma se zopet zbuja in vstajajo travne bilke. Po navkreber deržečih potih doli pa še vedno deró hudourniki, ki so nastali pri taki plohi in tolikem nalivu; in po njivah in travnikih na ravnem stojé ti kalne luže. Proti koncu še redki gromi in bliski so že popolnoma pojenjali in tudi debele deževne kaplje ne padajo več, le drobni pohlevni dežek še po malem perši. Solnce nagibljajoče se že k zapadu razsvetlilo je zopet sè svojimi merklimi žarki roseče kapljice. — In gledi, ondi na jutranjem obzorji sedmerobojen oblok, ki se v spreminjajočih bojah razprostira na nebesnem stropu od hriba do hriba naobzorji, opiraje se na oba svoja sedmerobojna stebra. To je mavrica, ali kakor jo tudi zove ljudstvo „božji stolec“. Zadnje imenovanje prihaja menda od tod, ker se na mavrici sedeč vpodobuje božji sodnik, kakor si ga že morda, dragi bralec, vpodobljenega videl če ne drugej, na panji, na katerem je bila načertana poslednja, vesoljna sodba, kako tu loči pravični sodnik sè svojo vsemogočno roko krivične od pravičnih, one na levo, té pa na desno, sedeč na sedmerobojnem mavričnem prestolu. — Videl si že tedaj morda to, ako si sedel poletnega dne na klopici poleg čebelnjaka ter si pregledoval med tem, ko so pridne čebelice urno bernele iz ulov na pašo, razno-verstne podobe na ulih. In to bi utegnil biti vzrok temu imenu. Pesnik nam opeva ta prizor, ko razpenja mavrica svoj krasni oblok, v naslednjih versticah:

Pa solnce kmalo spet oblak predere,
Vodeno luč izliva na zemljó;
Po časi mavro sedmobojno zbere,
Ter z gore jo razpenja na goró. —

Krasen prizor podaja nam mavrični sedmeri oblok razpet na sinjem nebesi opert na dva hriba širnega obzorja s terdnimi sedmerimi stebri. — Kmalo pa nam izgine lepa prikazen, mavrični sedmeropisani trak, kakor krasna gorska vila osupljenemu mladeniču izpred oči, — in naše oko

Zastonj v nebo za mavro se upira.

Mavrica nam je pa tudi znamenje upanja, kakor jo zove pesnik:

Krasno dete solnea,
Mavrica mi bojna,
Nad nočjó oblakov
Mi podoba upa! —

Bodi tudi nam Slovanom podoba upa boljše prihodnosti, ki nastopi po bojnem viharji, po vojskini nevihti. In kako čitamo v svetem pismu:

„Lepa mavrica se prikaže na nebu. Bog blagoslovi Noeta in njegove sinove ter jim reče: „Glejte, jaz naredim zvezo z vami in z vašim zarodom za vami. Nikoli več ne bodi pokončano z vodami potopa, kar koli živí in v prihodnje ne bodi več potopa, da bi razdejal zemljo. Dokler bo zemlja, ne bo prejenjala ne setev, ne žetev, ne poletje ne zima, ne noč ne dan. In mavrica, ki sem jo v oblake postavil, bodi znamenje moje zaveze.“

Tako je storil Bog zavezo z Noetom, in tako jo stori vsakokrat tudi z nami, grešnimi zemljani, — zavezo, da nas še ní sklenil pogubiti, ampak da še hoče mirovati v svoji sveti jezi in ne maščevati se še nad nami v svojem pravičnem serdu.

In ta prikazen krasne sedmerbojne mavrice bodi tolažilna tudi nam Slovanom, bodi nam porok in znamenje one zaveze, da Vsemogočni ní še sklenil pogubiti vérnega mu naroda, da mu hoče marveč še pomagati in ga oteti njegovih sovražnikov. Krasnobojna mavrica bodi nam vsakokrat, kadarkoli jo vidimo, predpoda one krasne za nas vse, sine majke Slave, vesele mavrice, ki popne svoj veličastni oblok na Slovanskem obnebjí od sivega Balkana do mogočnega Triglava, ki nam bode „božji stolec“ miru, ki bode pil vodo iz Save na jugu in iz Volge na severu, — mavrica blagostanja! S. P. H.

Z V O N.

Prihodnje leto bo izhajal „Zvon“ izpremenjen, po notranji osnovi, in nekoliko tudi po vnanji opravi. Zvonovo gradivo je bilo do sedaj preveč enolično; ni čudo, ker je bilo do malega vse iz enega peresa. Da bode list od zdaj zanaprej bolj mnogoversten in tehten, naprosil sem kar poznam odličnejih pisateljskih moči slovenskih, da naj pišejo za „Zvon“. Dozdaj so mi obljubili sodelovanje naslednji gospodje: Prof. dr. Celestin v Zagrebu, prof. Erjavec v Gorici in prof. Levec, Pleteršnik, Šuklje in Wiesthaler v Ljubljani. Gospod Jurčič bo pisal za „Zvon“ daljšo izvirno povest: Lepa Vida. Pesmi je obljubila gospa Lujiza Pesjakova in nek drug gospod brez imena. Od drugih pisateljev pričakujem še ugodnega odgovora. Ako se mi posreči vse tako, kakor nameravam, smel se bo „Zvon“ imenovati literarno glasilo slovenske inteligencije, v katerem bo kazala, kaj more iz sebe na slovstvenem polji.

Za ekspedicijo, katera, kakor sem se zdaj prepričal, res ní bila izgledna, bom po sedaj sam skerbel, da bo vse v redu, zdaj sem se moral na druge zanašati.

Naročnina ostane kakor do zdaj: 4 gold. za vse leto, 2 gold. za 1/2 leta. — Pervi list se pošlje na ogled vsem dosedanjim naročnikom; lista vračati ni treba.

Stritar.

Zvon izhaja 1. in 15. dan meseca; naročnina 4 gl. za vse leto; 2 gl. za pol leta. Napis: Redaction des „Zvon“, Wien, Ottakring, Hauptstrasse 23.

Id daje in ureduje: Jos. Stritar.

Tiskata: A. Keiss in F. Löh.